

Phần 6

Chương 16

“Em đã đến rồi...”

Thời Chung nhẹ nói, thậm chí cười một chút, hình như đối với chuyện cô đột nhiên đến một chút cũng không ngoài ý muốn.

Tư Đồ sững sốt, nhìn về mặt người đàn ông có bệnh này đang cật lực cố gắng ngồi xuống, lúc anh đứng dậy không biết đã đụng đến chỗ nào của vết thương, hơi hơi nhúu mày.

Tư Đồ theo bản năng tiến tới đỡ anh, ánh mắt lơ đãng quét qua môi của anh, động tác cũng có chút tự nhiên. Tư Đồ làm bộ ho một tiếng, thu tay lại, thấy chân mày anh còn khẽ nhúu lại, không khỏi hỏi: “Có nơi nào cảm thấy khó chịu hay không?”

Anh chỉ chỉ bụng mình, đồng thời ngược mắt lẳng lẳng nhìn về phía Tư Đồ. Tư Đồ đứng, mà anh ngồi, giờ phút này góc độ này, ít nhiều gì cũng có lộ ra mấy phần yếu ớt, từ một người đàn ông cường hãn lại lộ ra một tia yếu ớt, lực sát thương thật rất lớn.

Tư Đồ cứ như vậy mà quên giờ phút này đối mặt với cô là một người đàn ông trưởng thành, trước đây không lâu còn thổ lộ tình cảm của mình với cô, căn cứ chức trách của bác sĩ, nói một câu: “Tôi xem một chút?”

Thời Chung nhìn cô, trong mắt có chút cảm xúc không rõ, sau đó anh liền phải phối hợp vén chăn lên. Dưới chăn anh mặc áo bệnh nhân màu đậm, Tư Đồ ngẩng đầu nhìn anh một chút, thấy ánh mắt anh gần như là ngằm cho phép, liền từ từ vén lên chéo áo của anh

Tư Đồ vốn cho là trên eo anh quấn băng gạc, hoặc là vết thương nào đó, nhưng giờ phút này, cái cô thấy, là cái hông bèn chắc màu đồng của anh, cùng cơ bụng rắn chắc rõ ràng hiện lên.

Ở đâu ra vết thương?

Bởi vì lưng quần hơi lỏng nên có chút hạ thấp, thậm chí ngay cả bụng dưới của người đàn ông này, Tư Đồ cũng nhìn rất là rõ ràng.

Thời Chung hạ thấp tầm mắt một chút, nhìn thấy cô gái này trong nháy mắt đỏ vành tai, anh lặng yên không một tiếng động, cười cười, chờ Tư Đồ ý thức được mình bị chơi xỏ, cứng đờ thu tay lại ngẩng đầu lên, nụ cười của anh đã lặng lẽ biến mất, trong ánh mắt cô mang theo chút ý tứ chất vấn, anh lại giả vờ rất vô tội: “Tôi chỉ là muốn nói, tôi rất đói bụng, bụng của tôi trống rỗng.”

Lần này ngược lại thành trách nhiệm của Tư Đồ, Tư Đồ Kiến thấy đáng về thể thảm hiện tại của anh, cũng không để ý mà so đo cùng anh, xoay người đi về phía cạnh cửa, vừa đi vừa nói: “Tôi đi phòng bếp làm thứ ăn cho anh...”

Nói đến chỗ này lại bỗng dừng im lặng, bước chân cũng theo đó ngừng, có chút hơi khó khăn quay đầu lại nhìn về phía Thời Chung, sửa lời nói: “Anh có gọi điện thoại đặt đồ ăn ở bên ngoài hay không?”

Thời Chung nhìn bộ dáng này của cô, khoe miệng hơi kéo ra, giống như là buồn cười, lại sợ cười một tiếng sẽ đụng đến vết thương, cứ như vậy buồn cười nhìn cô: “Em xem tủ lạnh một chút có đồ ăn hay không rồi hãy ra ngoài mua đồ.”

Tư Đồ rất nhanh đi tới phòng bếp, quả nhiên tủ lạnh dán đầy hóa đơn thanh toán đồ ăn ngoài, bên trên hóa đơn còn có ghi chú viết tay:

Cửa hàng này có bán đồ ăn nhẹ;

Cửa hàng này bán đến 10 giờ tối, sau giờ ấy sẽ không giao đồ ăn nữa, nếu muốn ăn phải tranh thủ...

...

Những chữ viết xinh đẹp vừa nhìn đã biết là chữ được viết bởi phái nữ, là người giúp việc trước khi nghỉ viết rồi dán lại nơi này? Hoặc giả là do... Bạn gái?

Nhưng Tư Đồ theo bản năng liền vung đi, sau một loạt suy đoán, nhìn hóa đơn mua máu trắng bên ngoài một chút, rồi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian không sai biệt lắm, trong phòng bếp có cái tủ nhỏ đựng hòm thuốc gia đình, Tư Đồ mở cái hòm thuốc ra, lại thấy một tờ giấy, nét chữ trên tờ giấy cùng nét chữ trên hóa đơn giống nhau:

“Tôi đem lời của bác sĩ cũng viết nơi này, Tôn bí thư, anh cứ dựa theo thời gian trên, đúng giờ uống thuốc, đo nhiệt độ là được.”

Tư Đồ không nhịn được cầm tờ giấy lên, lại nhìn chữ viết lần nữa, theo bản năng liền nhíu lông mày, cũng đang lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở, Tư Đồ quỳnh lên, thuận tay liền đem tờ giấy nhét vào trong túi. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa phòng ngủ chậm rãi mở ra, Thời Chung từ trong phòng từ từ đi ra.

Thời Chung quét mắt phòng khách, nghĩ tìm cái gì, ngay sau đó ánh mắt liền quét đến nơi này, nhìn thấy Tư Đồ đứng ở tủ thuốc.

Anh thở phào nhẹ nhõm tựa như nhẹ nhàng cười một tiếng, ngược lại thoát lực tựa vào cạnh cửa trên tường: “Còn tưởng rằng em tức giận rồi đi nha...”

Tư Đồ cũng không hiểu, rõ ràng mình cùng đàn ông này thời học sinh rất ít qua lại, nhưng cô lại cảm nhận được trong mắt anh chan chứa tình cảm dành cho cô?

Tựa như vào giờ phút này, ánh mắt nhìn anh cô, giống như là sợ cô đột nhiên biến mất tựa như hư không...

Tư Đồ bình tĩnh, khép lại cái hòm thuốc, giơ lên cái hòm thuốc trực tiếp đi về phía anh: “Tôi đã gọi điện đặt cháo, họ nói là trong vòng nửa giờ sẽ đưa đến, tôi trước giúp anh thay băng một chút.”

Mang theo cái hòm thuốc tiến vào phòng ngủ, Tư Đồ cũng có chút hối hận: không bằng trực tiếp ở trong phòng khách giúp anh thay băng, không khí trong phòng ngủ, bị ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ làm cho có vào chút mập mờ.

Trên gáy có một vết thương, vết thương cũng không tính là sâu, nhưng lại đúng ngay vị trí cực kỳ nguy hiểm, Tư Đồ giúp anh thay băng, bất tri bất giác là lên giọng giảng đạo với anh: “Về sau lái xe cẩn thận một chút. Cái vết thương này nếu lại chệch ba cm, đoán chừng mệnh anh cũng bị mất.”

Bởi vì là bên gáy bị thương, anh không thể không nghiêng cổ ngồi ở trước người của cô, Tư Đồ nói như vậy, anh nghiêng cổ ngoan ngoãn gật đầu một cái, bộ dáng có chút tức cười. Tư Đồ cũng không đành lòng quở trách anh nữa, lặng lẽ đổi thuốc cùng băng gạc xong, nhiệt độ trên người anh cũng hơi cao, Tư Đồ đem nhiệt kế từ anh trên miệng lấy xuống có chút sốt nhẹ.

Người đàn ông này bị thương cũng không nhẹ, cộng thêm vẫn còn phát sốt, Tư Đồ bắt đầu lắc đầu liên tục: “Anh đã bị thương như vậy, tại sao lại không chịu nằm viện?”

“Nếu như anh nằm viện, người chăm sóc sẽ không thể nào là em rồi.”

Giọng điệu của anh qua quýt như thế, tay Tư Đồ cầm nhiệt kế lại cứng đờ.

Tư Đồ trầm mặc một hồi, anh cũng không nói chuyện, thoải mái, suy nghĩ Tư Đồ trở lại, cũng chỉ thấy ánh mắt anh giờ phút này nhìn về phía cô rấy ám muội.

Không khí trong phòng ngủ bởi vì trầm mặc càng trở nên lúng túng, Tư Đồ cau mày, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm đề tài, đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại lúc tối, liền không kịp chờ đợi dời đi đề tài: “Đúng rồi, năm nay lễ mừng năm mới lớp chúng ta tụ hội bạn học, anh có tham gia hay không?”

“Em nhận được điện thoại của bọn họ?”

Tư Đồ gật đầu một cái, nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, không khỏi bật cười nói: “Nhiều năm như vậy tôi cùng bạn học cũng không liên lạc, cô ấy lần này gọi điện thoại, có thể tính đem tôi quở trách đến thăm.”

Anh không có nói tiếp, âm thanh Tư Đồ tươi cười treo giữa không trung, Tư Đồ còn chưa cảm thấy có cái gì kỳ quái, cái hòm thuốc đặt bên chân Tư Đồ, cô vừa nói cười, vừa khom lưng đem nhiệt kế cùng băng gạc để lại trong hòm thuốc. Nhưng khi cô ngồi thẳng lên, lại nghe thấy anh âm sắc trầm trầm nói: “Tư Đồ...”

Tư Đồ không khỏi run lên, nhìn về phía anh.

Không chỉ anh âm sắc trầm trầm, vẻ mặt cũng hơi trầm xuống: “Có thể nói cho anh biết, sau khi tốt nghiệp, em rốt cuộc chạy đi đâu hay không?”

Tư Đồ bị hỏi đến ngẩn ra.

Nét mặt Tư Đồ có chút cương cứng, cô tận lực để cho giọng của mình có vẻ nhẹ nhõm chút: “Sao lại nói giống như tôi giống giống không khí, muốn biến mất là biến mất dễ dàng như thế? Tôi chỉ là vì thành tích thi tốt nghiệp không được tốt, tự muốn thi trượt, đi ra ngoài giải sầu một đoạn thời gian, sau liền quyết định ở nước ngoài ôn tập, thi lại ở trường học nước ngoài.”

Thành tích thi tốt nghiệp trung học không tốt? cố ý thi trượt? Người phụ nữ này cho là anh không biết cô có bao nhiêu thực lực hay sao, muốn gạt anh sao?

Thời Chung cười cười, nếu cô không muốn nói, anh cũng không truy hỏi nữa, dừng một chút, liền nhảy vọt qua cái đề tài khác, hỏi cô: “Em thì sao? Sẽ tham gia sao?”

Tư Đồ gật đầu một cái.

Anh lập tức lại hỏi: “Vậy em lúc nào thì nghỉ? Chúng ta có thể cùng nhau trở về.”

Vốn là về nhà ông bà chỉ mất khoảng 3 giờ đồng hồ đi đường, mùa xuân hàng năm ngày nghỉ cô và Thịnh Gia Ngôn đều cùng nhau về nhà, giao thừa cũng luôn luôn là ở nhà họ Thịnh, năm nay cũng không ngoại lệ, vì vậy Tư Đồ thuận miệng liền từ chối nói: “Tôi đã với bạn cùng nhau trở về rồi.”

Cô không phải không nhìn thấy trong mắt anh chợt lóe lên một tia thất vọng, chỉ vì lúc này, ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng chuông cửa, Tư Đồ chưa kịp nhìn anh một cái, đã đứng dậy hướng cửa phòng ngủ đi tới.

Cô không phải không nhìn thấy trong mắt anh chợt lóe lên một tia thất vọng, chỉ vì lúc này, ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng chuông cửa, Tư Đồ chưa kịp nhìn anh một cái, đã đứng dậy hướng cửa phòng ngủ đi tới.

Quả nhiên là đồ ăn mua ngoài giao đến, Tư Đồ thanh toán tiền, mang đồ ăn đến phòng ăn, lớn tiếng hướng phòng ngủ của Thời Chung nói: “Đồ ăn có rồi, ra ngoài ăn chút gì thôi.”

Tư Đồ vội vàng đem hộp đồ ăn để ra trên bàn, anh chậm rãi bước đến trước mặt cô, nhưng không có vội vàng ngồi xuống, mà là đem điện thoại đưa cho cô, nói: “Có người tìm em.”

Tư Đồ liếc nhìn biểu hiện cuộc gọi nhỡ trên màn ảnh, là Thịnh Gia Ngôn gọi tới, điện thoại di động của cô đặt ở trong túi xách, mà túi xách của cô lại để trong phòng ngủ của anh, cũng khó trách cô không nghe được tiếng chuông gọi đến.

Tư Đồ ngược mắt nói tiếng cảm ơn, nhận lấy điện thoại di động trong tay anh, vừa bấm số gọi lại Thịnh Gia Ngôn, vừa không quên nhắc nhở Thời Chung: “Nhân lúc cháo còn nóng ăn đi.”

Chờ điện thoại có người bắt máy, Tư Đồ đã đi ra khỏi phòng ăn, dựa vào quầy rượu bên cạnh hỏi: “Thế nào?”

Cô vừa dứt lời, giọng nói Thịnh Gia Ngôn đầu bên kia điện thoại di động cực độ căng thẳng hỏi cô: “Em không ở trong nhà?”

“Tôi có việc ra ngoài,” giọng anh nghiêm túc đến gần như chất vấn làm Tư Đồ vô cùng nghi hoặc: “Làm gì hỏi cái này?”

Thịnh Gia Ngôn không có giải đáp nghi vấn của cô, giọng nói lại căng thẳng mấy phần: “Có phải gần đây em có tiếp nhận một bệnh nhân tên Tưởng Lệnh Thần hay không?”

Đột nhiên nghe được cái tên này, huyết Thái Dương Tư Đồ bỗng dưng giật mình, theo bản năng nhăn mày lại: “Hình như là có người này.”

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc chốc lát, giống như là sợ làm cho cô lo lắng mà cố ý điều chỉnh giọng nói bình tĩnh lại hơn: “Anh đã trên đường đến nhà em, em bây giờ mau về nhà đi.”

Anh nói những lời mập mờ như thế, làm trong đầu Tư Đồ hiện đầy dấu chấm hỏi, “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Anh phải có lời giải thích cho tôi?”

“Tưởng Lệnh Thần là công tử công ty xây dựng Lợi Đức, cũng là khách hàng lớn của Sự Vụ Sở chúng tôi, là anh phụ trách bào chữa án cưỡng hiếp của hắn, mặc dù anh là người biện hộ cho hắn, hắn cũng nói là mình bị hãm hại, nhưng trong Sự Vụ Sở có không ít người cho là hắn thật sự đã cưỡng bức người khác. Đoán chừng ba hắn cũng cho là như vậy, mới có thể buộc hắn đến bác sĩ tâm lý, có một lần em gọi điện thoại cho anh, hắn ta nhìn thấy trên màn hình báo có ảnh người gọi tới, biểu hiện của hắn lúc đó rất hứng thú với em, lúc ấy anh cảm thấy kỳ quái, làm sao hắn đột nhiên tò mò hỏi anh em là ai, sau đó anh cũng không biết hắn từ chỗ nào hỏi thăm được em là bác sĩ tâm lý, hỏi anh phòng khám bệnh của em, nhưng anh nào dám đưa? Cho nên hỏi hắn có cần cách liên hệ khác không, thật không nghĩ đến...” âm thanh Thịnh Gia Ngôn lộ ra ảo não, “Mới vừa rồi, hắn đột nhiên gọi điện thoại cho anh, nói...”

Thịnh Gia Ngôn đột nhiên muốn nói lại thôi, Tư Đồ đang nghe cảm thấy nóng nảy, vội vàng hỏi: “Hắn ta rốt cuộc nói cái gì?”

Thịnh Gia Ngôn không trả lời, chỉ tăng thêm giọng nói nói: “Tóm lại em lập tức về nhà cho anh, đừng ở lại bất kỳ nơi nào.”

Tên Tưởng Lệnh Thần kia... Tư Đồ mặc dù chỉ gặp qua hắn vài lần, lại khắc sâu khoảng khắc lúc hắn phát ra tín hiệu nguy hiểm, lúc này cúp điện thoại, chuẩn bị cáo từ đã.

Cô trở lại phòng ăn, Thời Chung đang chuyên chú cúi đầu húp cháo, chờ anh để thìa xuống ngẩng đầu lên, thấy bộ dáng Tư Đồ có chút xin lỗi

“Thật xin lỗi, tôi phải đi rồi.”

Anh đối với lần này cũng không có dị nghị, chỉ mỉm cười một chút.

Tư Đồ xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này lại nghĩ tới còn việc quên dặn dò, vì vậy bỗng dừng dừng lại, quay đầu hướng Thời Chung nói: “Tôi vẫn đề nghị anh nên nằm viện, ở nhà tĩnh dưỡng cũng tốt nhưng không thể phục hồi lại như trước được.”

Về mặt người đàn ông trước mắt này trong nháy mắt cứng nhắc, Tư Đồ cũng theo đó sững sốt: người đàn ông này chẳng lẽ cho là cô đề nghị như vậy, là bởi vì không muốn chăm sóc anh, mới đẩy anh đến bệnh viện như vậy chứ?

Nhưng cô hiện tại lại không thể giải thích nói mình không phải ý này như vậy chỉ là càng tô càng đen mà thôi. Tư Đồ cắn môi một cái, định không hề nói gì, trực tiếp đi.

Xe Tư Đồ trong đêm từ từ lướt đi, trên cửa xe đã có một lớp sương phủ do không khí lạnh lẽo.

Đường phố ban đêm không còn nhiều xe như ban ngày nữa, khó khăn lắm kiếm được một người đi đường, xe đánh ngoặt vào một con đường nhỏ khác, chung quanh càng thêm lộ ra vẻ vắng lạnh, Tư Đồ nghĩ tới nghĩ lui, chờ phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đã đem tai nghe bluetooth để ở vành tai

Cô là người điển hình thích mềm không thích cứng, Tầm Tầm giả bộ đáng thương cô sẽ chịu thua, mà người đàn ông kia, vốn là cường thế, bình tĩnh, không tranh, nhưng khi bị bệnh lại tỏ vẻ yếu đuối như thế, Tư Đồ cảm giác mình sắp bị bộ dáng như vậy của anh ta lừa gạt mất rồi.

Cô gọi vào một số điện thoại, rất nhanh đối phương liền nghe ròi.

Nhưng anh không nói lời nào, giống như đợi cô mở miệng trước.

“Tôi...” Tư Đồ cũng không biết mình gọi cuộc điện thoại này là vì cái gì, có chút ấp úng nói.

“Có đồ gì để quên ở nhà anh sao?”

“Không phải.” Nghe giọng anh như không có việc gì, Tư Đồ cũng bình tĩnh trở lại, “Nếu như anh không thích nằm viện, ngày mai anh là chờ tôi một chút, tôi sẽ đến giúp anh thay băng uống thuốc. Trước kia đều là thư ký của anh giúp anh đổi đi, thuốc cũng của hàng không đều đặn, băng gạc cũng cuộn lấy ngón ngang, mới vừa rồi giúp lúc giúp anh thay băng tôi cũng định nói.”

Anh cười, “Nếu em đã nói như vậy, anh sẽ không đến bệnh viện, sẽ ở nhà chờ em!”

Cô cũng không phải là ý này, nhưng nghe giọng nói vui thích vừa rồi của anh, Tư Đồ cũng không có ý làm anh mất hứng.

Giờ phút này không khí thật tốt, cho dù hai bên cũng không nói nữa, cũng không có vẻ lúng túng.

Nhưng vào lúc này, bên tai Tư Đồ đột nhiên vang lên một hồi kèn chói tai, tiếng kèn phá vỡ yên tĩnh đêm khuya, sau đó một chiếc xe nhanh chóng vượt qua đi tới trước mắt Tư Đồ, xe Tư Đồ cùng xe đối phương đều là loại xe SUV loại lớn, con đường phía trước bị ngăn như vậy, xe Tư Đồ vào cũng không được, lui cũng không xong, cứ như vậy vượt qua, liền bá đạo cản lại xe Tư Đồ.

Tư Đồ phản xạ có điều kiện đạp mạnh thắng xe. Một âm thanh bén nhọn vang lên, chung quanh lại khôi phục yên tĩnh giống như chết.

Đối phương xe sáng hai đạo chói mắt đèn xe, không nhúc nhích để ngang Tư Đồ trước xe, nửa ngày cũng không có động tĩnh. Tư Đồ nhìn một cái xe kia sùnn xe, xác định mình không có đụng vào nó, không khỏi nhẹ một hơi.

Xe Tư Đồ cùng xe đối phương đều là xe SUV loại lớn, cộng thêm con đường này chính là đường một chiều, hôm nay cô bị ngăn phía trước như vậy, vào cũng không được, lui cũng không xong, cứ như vậy ngừng ở giữa đường. Tư Đồ liền ấn kèn xe mấy tiếng, tài xế đối phương vẫn là không có phản ứng.

Thời Chung ở đầu kia điện thoại nghe âm thanh bén nhọn bên này, trầm giọng hỏi cô: “Có chuyện gì thế?”

“Có xe chặn đường tôi, chặn ngay giữa đường, tôi xử lý trước đã, xong sẽ gọi lại cho anh.”

Tư Đồ cúp điện thoại, hạ cửa sổ xe xuống hướng về phía đối phương cao giọng nói: “Anh có thể chạy xe tới một chút hay không?”

Đối phương vẫn không có đáp lại. Tư Đồ lại nhấn kèn mấy tiếng, cũng không thấy đối phương có nửa điềm động tĩnh, Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là xuống xe, bước nhanh đi tới trước xe đối phương gõ cửa sổ xe một cái.

Cho đến lúc này Tư Đồ mới nghe được đối phương đáp lại, chỉ nghe “Ông” một tiếng mảnh vang lên, cửa sổ xe trước mặt Tư Đồ chậm rãi hạ xuống,

Chờ xe cửa sổ xuống đến một nửa, khuôn mặt của đối phương dần dần từ mờ tới lộ ra, thần kinh Tư Đồ căng thẳng, cuống quýt quay đầu đi.

Động tác của đối phương so với cô còn nhanh hơn, tay từ trong cửa xe đưa ra, một thanh liền kéo lại Tư Đồ.

“Còn nhớ ta không? Bác sĩ...” Tướng Lệnh Thần cười hỏi cô.

Chương 17

Nhậm Tư Đồ cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Đây chỉ là một quán cà phê bình thường ở trên một con phố bình thường.

Điều không bình thường ở đây chính là người đàn ông đang ngồi đối diện với cô.

Anh ta mạnh mẽ dẫn cô tới nơi này, chẳng lẽ chỉ là để nhìn anh ta uống cà phê, ăn bánh nướng hay sao??

“Có phải cô cảm thấy rất kỳ lạ vì sao tôi lại dẫn cô tới đây tới uống cà phê, chứ không phải là kéo cô đến một nơi hẻo lánh hoang vắng nào đó mà ‘cưỡng gian’ hay không?” Tưởng Lệnh Thần thưởng thức cà phê, giọng nói khinh thường.

Người này nói chuyện thật là bản, Nhậm Tư Đồ không nhịn được nhú mày lại: “Đó là bởi vì hành động của anh rất dễ khiến người khác hiểu lầm. Có người nào mời đi uống cà phê lại dùng phương thức ‘nửa đường xuất hiện cướp xe’ hay không?”

“Đó là cách thức làm việc của tôi, lần sau cô sẽ quen với nó thôi. Hơn nữa, nhìn tôi giống người xấu lắm à?”

Nhìn như thế nào cũng giống... Nhậm Tư Đồ nghĩ thầm trong bụng.

Tưởng Lệnh Thần nhìn cô một cái, hết sức khinh thường: “Có phải cô đang thâm nghĩ, tuyệt đối sẽ không có lần sau, hay là đang tính toán đi tìm Mạc Nhất Minh nói với anh ta không nhận điều trị cho tôi nữa phải không?”

“Tôi không có nghĩ như vậy.”

Đây là lời nói thật mà anh ta cũng không tin: “Thôi đi, mấy người bọn cô, tất cả đều là trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu. Cô sợ tôi như vậy, chẳng phải là do luật sư Thịnh đã nói gì với cô sao? Anh ta bào chữa cho tôi, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn khinh thường cho rằng tôi đã quấy rối tình dục em gái hãng bia kia. Cho nên tôi mới chỉ gọi điện thoại cho anh ta nói rằng đang nhìn thấy bạn gái của anh ta đi trên đường thì giọng nói của anh ta lập tức căng thẳng ...”

Bạn gái...

Người này sao lại nghĩ rằng cô là bạn gái của Thịnh Gia Ngôn chứ? Khó trách lúc ấy Thịnh Gia Ngôn không chịu nói nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ.

“Anh Tưởng, không thể không nói trí tưởng tượng của anh thực sự rất phong phú. Thứ nhất, vừa rồi tôi chỉ đang thâm nghĩ, quả thật nhìn anh rất giống người xấu. Thứ hai, tôi và Thịnh Gia Ngôn chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần. Cho dù anh cảm thấy anh ấy trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu thì đó cũng là chuyện riêng của hai người, căn bản anh đâu cần phải chạy tới đây làm khó tôi...”

Mặc dù Tưởng Lệnh Thần không nói chen vào câu nào, nhưng lúc Nhậm Tư Đồ nói chuyện, anh ta lại không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm, khóe miệng khẽ nhếch thành một nụ cười đáng sợ, khiến Nhậm Tư Đồ còn chưa nói hết có chút chột dạ liền im bặt.

Nụ cười đáng sợ kia của anh ta lại càng sâu, “Trí tưởng tượng của cô cũng rất phong phú, cô cho rằng tôi làm khó cô là vì Thịnh Gia Ngôn sao??”

“VẬY anh làm phiền tôi là vì lý do gì?”

“Cô có biết là ai hại tôi có nguy cơ phải ngồi tù, cũng bức tôi phải tìm bác sĩ điều trị tâm lý hay không?”

“Anh Tưởng, mặc kệ là ai hại anh, cũng đều không liên quan gì tới tôi. Anh không phải là bệnh nhân của tôi, càng không phải là bạn bè của tôi, tôi không muốn nghe xem anh đang phải chịu uất ức gì, “Nhậm Tư Đồ thật sự không có biện pháp đối với người này, “Anh cứ ở đây từ từ uống cà phê đi, tôi phải đi rồi.”

Nhậm Tư Đồ nhìn anh ta không có ý định ngăn cản gì, nhận thấy nguy hiểm đã không còn, liền đứng dậy muốn rời khỏi đây.

“Thời Chung.” Anh ta đột nhiên nói.

Bước chân của Nhậm Tư Đồ hơi khựng lại.

Tưởng Lệnh Thần liếc thấy bóng lưng của cô cứng ngắc trong nháy mắt, “VẬY mới nói, thật đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

“ ... ”

Anh ta bình thản nhàn nhã cầm miếng bánh nướng lên ăn, uất ức nói: “Cô cảm thấy tôi giống như người xấu, nhưng tôi mới là người vô tội. Cô cảm thấy anh ta là người tốt, nhưng chính anh ta đã mua chuộc em gái hãng bia kia vu oan cho tôi. Còn cô nữa, nhìn thì có vẻ như đang cách xa đàn ông, nhưng sao tôi lại có cảm giác cô đang chơi đùa với cả hai người đàn ông cùng một lúc, còn đùa giỡn làm họ xoay qua xoay lại không biết mệt nữa.”

“ ... ”

“ ... ”

Nhậm Tư Đồ im lặng một hồi, đột nhiên quay đầu lại ngồi xuống chỗ cũ, “Rốt cuộc anh đang muốn nói cái gì, nói luôn cho xong đi, đừng ở chỗ này ám chỉ vòng vo.”

Anh ta đột nhiên có chút thay đổi cách nhìn về cô: “Được! Rất thẳng thắn. Vậy thì tôi cũng sẽ nói thẳng. Tháng trước, tôi đang ở trong nhà của mình, em gái hãng bia kia làm thế nào vào được chỗ của tôi, tôi không biết, và cũng chẳng quan tâm. Cô ta còn có quen biết với một người bạn của tôi nữa, tôi cho là cô ta tự nguyện, cũng không để ý gì nhiều, còn đem căn phòng trên lầu nhường cho hai người bọn họ. Nhưng sau đó không hiểu vì sao, cô ta đột nhiên náo loạn, khóc lóc đòi sống đòi chết muốn chạy ra ngoài. Cũng đâu phải tôi nhìn trúng cô ta, sao phải làm khó cho cô ta làm gì? Cho nên tôi nói với bạn mình đừng động tới cô ta nữa..., như vậy cô ta cũng chả làm sao có đúng hay không? Nhưng ngay lúc đó Thời Chung lại tới tìm cô ta, cô nói xem, sao lại khéo như vậy,

đúng lúc đó lại chạy ngay tới tìm người? Kết quả là tôi bị anh ta đánh ột trận, rồi anh ta hùng hổ dẫn em gái hãng bia kia đi. Mấy ngày sau cô ta nói muốn kiện tôi tội quấy rối tình dục. Đây rõ ràng là một cái bẫy, không phải sao? Công ty của anh ta với công ty xây dựng Lợi Đức của nhà tôi vốn đang có tranh chấp, anh ta bày ra cái bẫy này, rõ ràng là có ý muốn bôi nhọ danh tiếng của Lợi Đức mà.”

Nhậm Tư Đồ vẫn chăm chú lắng nghe, nghe đến đó, đột nhiên hiểu ra, vội vàng sờ túi, nhanh chóng lấy ra tờ giấy kia

Đó là tờ giấy ở trong căn hộ của Thời Chung, trong tình thế cấp bách cô liền vội cắt nó vào trong túi.

Lúc này ánh mắt Nhậm Tư Đồ rất nhanh xẹt qua bút tích xinh đẹp trên tờ giấy đó, nhìn chằm chằm vào nhãn hiệu bia in ở góc phải phía dưới tờ giấy.

Tờ giấy này hẳn là được xé ra từ tập giấy nhớ được dùng làm tặng phẩm của hãng bia ...

Nhậm Tư Đồ không khỏi nhức đầu, đang muốn cất lại tờ giấy vào trong túi thì Tưởng Lệnh Thần ngồi đối diện nhanh như cắt đoạt lấy tờ giấy. Anh ta cẩn thận nhìn nó, sau đó cười nhạt một tiếng: “Xem ra tôi đụng xe vào anh ta không ngờ lại để cho anh ta vớ được phúc trong họa! Không chỉ có cô lén lút sau lưng luật sư Thịnh đáng thương chạy tới chăm sóc anh ta, mà ngay cả em gái hãng bia này cũng nguyện phục vụ dưới chân anh ta rồi...”

“Anh...” Nhậm Tư Đồ không thể tin nổi trừng mắt nhìn người đàn ông vẻ mặt thản nhiên đang ngồi đối diện, “Là anh đụng xe vào anh ấy?”

Anh ta vẫn như cũ chẳng hề để ý, căn bản cũng xem thường nên giấu giếm cô: “Tôi là người tính toán tương đối chi li, anh ta nợ tôi cái gì, đương nhiên tôi phải đòi lại gấp đôi.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy hết sức phiền não, cô hít một hơi thật sâu, muốn điều chỉnh cảm xúc của mình nhưng chẳng có hiệu quả gì, càng nói lại càng loạn: “Tôi không phải là luật sư đại diện của anh, càng không phải là quan toà, anh nói những điều này với tôi thì có ích lợi gì.”

“Tôi đã nói rồi, tôi là người có lòng dạ hẹp hòi” Tưởng Lệnh Thần nhìn cô, ánh mắt tựa như đang nhìn một người phụ nữ đầu óc không được tốt lắm, “Anh ta bày ra cái bẫy này khiến cha tôi hoàn toàn thất vọng về tôi, ông nghĩ tôi không còn thuốc nào để chữa nữa. Thì đương nhiên, tôi cũng muốn cho anh ta nếm thử cảm giác bị người quan trọng nhất đối với anh ta thất vọng về anh ta như thế nào.”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ lắc đầu một cái, người đàn ông trước mặt này nếu không phải là người hết sức biến thái thì cũng là người có tâm lý cực đoan vụn vụn, có lẽ còn kèm thêm chứng hoang tưởng nữa: “Anh muốn trả thù anh ấy thì sao không điều tra rõ ràng trước đi? Cái gì mà người quan trọng nhất? Tôi chỉ là bạn học của anh ấy mà thôi!”

Tường Lệnh Thần nhíu mày, không nói gì cả, chỉ thông thả ung dung lấy ra một vật, đặt xuống trước mặt Nhậm Tu Đồ: “Lúc anh ta dẫn em gái hăng bia rời đi, đã làm rơi vật này trong nhà tôi.”

Nhậm Tu Đồ vừa nhìn thấy vật đó thì lập tức ngây người.

Đó là tấm ảnh mà cô và Tâm Tâm chụp chung.

“Đừng nói rằng tôi không có điều tra rõ ràng trước nhé. “ Anh ta ngụ ý dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào Tâm Tâm trong tấm hình, “Mặc kệ đứa nhỏ này có phải do cô nhận nuôi hay không, tôi cũng không cần biết rốt cuộc cô có cái sức quyến rũ gì mà khiến Thời Chung mê mẩn như vậy. Nhưng chỉ cần anh ta không có được cô thì tôi cũng hả giận rồi.”

Nụ cười của Tường Lệnh Thần thật quái dị, Nhậm Tu Đồ bỗng nhớ lại những ký ức rời rạc ngồn ngàng:

Người đàn ông vì cô cản axit sunphuric...

Người đàn ông cho cô mượn áo khoác tây trang...

Người đàn ông đã nói với cô: “Cho dù là yêu một con quái vật, thì cũng không oán trách, không hối hận tôi tin tưởng có loại tình yêu đó tồn tại”...

Người đàn ông vẻ mặt đáng thương đứng ở cửa phòng ngủ than thở “Tôi còn tưởng rằng em tức giận”...

Nhậm Tu Đồ có chút mất hồn, hương cà phê ngào ngạt xung quanh, thậm chí cô còn không biết Tường Lệnh Thần rời đi từ lúc nào.

Cô lắc đầu một cái, cố gắng quên đi những gì Tường Lệnh Thần vừa mới nói.

Nhưng khi Nhậm Tu Đồ đi bộ ra ngoài tìm chiếc xe bị mình vứt bỏ ở ven đường thì những lời nói của Tường Lệnh Thần cứ quanh quẩn tràn ngập trong đầu cô.

Trên con đường nhỏ không một bóng người, Nhậm Tu Đồ mở cửa xe định bước vào trong, nhưng tiếng nói của Tường Lệnh Thần cứ văng vẳng bên tai khiến cô đứng ngây người một lúc, bàn tay đặt trên cửa xe dường như trở nên vô lực. Nhậm Tu Đồ thẫn thờ đứng bên cạnh cửa xe mãi cho tới khi tiếng chuông điện thoại di động bên trong xe bắt chợt vang lên.

Nhậm Tu Đồ thoáng hoàn hồn, dò vào bên trong tìm di động ở trên ghế ngồi, ấn nút nghe.

Thịnh Gia Ngôn không liên lạc được với cô đoán chừng là sắp phát điên tới nơi rồi, Nhậm Tu Đồ vừa nhận điện thoại, đã nghe thấy ngay giọng nói giận dữ của anh từ đầu bên kia truyền đến: “Em đang ở đâu?”

“...”

“Em đi nói chuyện một chút thôi!”

Nhậm Tư Đồ có chút nghi hoặc hỏi anh: “Mà tại sao trước kia anh lại nói với em, ông chủ của Trung Hâm không phải là hạng người tốt đẹp gì?”

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc hồi lâu mới hỏi lại: “Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?”

Nhậm Tư Đồ không biết nên giải thích như thế nào.

Thịnh Gia Ngôn cũng trở nên bình tĩnh hơn, giọng nói cũng ôn hòa đi nhiều: “Là anh sơ suất, đáng lẽ không nên để em đi về nhà một mình. Bây giờ em đang ở đâu? Cứ ở yên chỗ đó, anh sẽ đến đón em.”

“Em đang ở...”

Bỗng nhiên giọng nói của Nhậm Tư Đồ bị những tiếng bước chân vội vàng cắt đứt.

Những tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Nhậm Tư Đồ sau khi đã chứng kiến những hành vi điên cuồng của Tướng Lệnh Thần thì giống như chim sợ cành cong, không cần quay đầu lại nhìn xem một chút đã cuống quýt muốn trốn vào trong xe.

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp lên xe thì đã có một đôi tay từ phía sau vươn tới ôm chầm lấy cô.

Cả người Nhậm Tư Đồ bỗng chốc cứng đờ.

“Cuối cùng cũng tìm được em...”

Giọng nói của Thời Chung tràn đầy vui mừng, thủ thỉ truyền tới bên tai cô.

Anh gắt gao ôm cô từ phía sau, Nhậm Tư Đồ bị anh ôm thật chặt, không có cách nào quay đầu lại được, liếc mắt nhìn qua cửa kính xe, mới nhìn thấy lo lắng hiện rõ trên mặt anh.

Nhậm Tư Đồ nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

Gương mặt anh toát ra thâm tình vô hại như vậy, nhưng vì sao tất cả mọi người đều nói...

Chỉ một khắc kia, Nhậm Tư Đồ không thể không thừa nhận, quả thực cô đã động lòng trước người đàn ông này, nếu không, hiện giờ cô cũng phải lưỡng lự giữa việc “Lý trí thoát khỏi vòng tay của anh” hay là “Để mặc cho thời gian ngừng lại ở giây phút này” như thế...

Chương 18

Tư Đồ cũng không biết mình như vậy bao lâu, cho đến khi trong điện thoại truyền đến âm thanh nghi ngờ, thận trọng, thậm chí có chút không vui

“Em đang ở cùng ai?”

Ngay ở một khắc đó, Tư Đồ hoàn toàn định thần lại, cô lại một lần nữa nhìn sau lưng Thời Chung thông qua kính chiếu hậu, lời nói Tường Lệnh Thần lại một lần nữa ở bên tai cô vang lên .

Mặc dù có nhiều hơn nữa không thể động tâm, Tư Đồ cũng ép mình thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói với Thịnh Gia Ngôn ở đầu kia điện thoại: “Tôi nói địa chỉ cho anh...anh đến đây đi, tôi chờ anh.”

Lời này là nói với Thịnh Gia Ngôn, cũng là nói... với Thời Chung, Tư Đồ vừa dứt lời, tay ôm bả vai thật chắc cũng chậm chậm buông ra.

Tư Đồ nhưng không có vội vã xoay người đối mặt anh, cô đối với người sau lưng mình lặng lẽ tự nói: Tư Đồ, mày làm như vậy không sai, mày làm như vậy... Sẽ không hối hận.

Cô rất cuộc có thể quay đầu lại, đối với Thời Chung xin lỗi cười cười, “Anh có lái xe đến không?” Cô quét mắt một vòng qua cái tay bó thạch cao của anh, một khắc kia trong lòng cực kỳ căng thẳng, có thể coi là mỗi khi nói một chữ, trái tim như bị gông cùm xiềng xích vô hình trói càng chặt hơn, cô lại bình tĩnh nói ra miệng, “Nếu không thì tôi đưa anh về nhà trước? Rồi tôi sẽ đợi bạn tôi ở nhà lầu nhà anh.”

Trên mặt Thời Chung không có chút biểu cảm, ngay cả vẻ mặt vốn là có bệnh cũng bị tia sáng vàng ấm của đèn đường ven đường hắt lên, anh thậm chí cười cười nói: “Bạn trai?”

Tư Đồ lắc đầu một cái.

“Vậy em lần trước cự tuyệt anh, là bởi vì người này sao?”

Tư Đồ không có lắc đầu.

Trong ánh mắt của anh sáng lên, nhìn từng biểu cảm trên gương mặt Tư Đồ, một chút cũng không bỏ sót, anh lần nữa mỉm cười, thực ra thì vẻ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười : “Không cần, tôi mới vừa rồi đi xe tới, hiện tại cũng có thể thuê xe trở về...”

Cô nhìn anh, giống như là còn có lời muốn nói, Tư Đồ không nhịn được siết chặt quả đấm, nhưng chờ chờ, lại chỉ chờ anh nói được vài chữ: “... Hẹn gặp lại.”

Thời Chung nói xong cũng xoay người đi.

Anh rời đi, bước chân không nhanh, nhưng là không do dự, Tư Đồ nhìn bóng lưng của anh, nhìn bóng dáng thon dài anh trên mặt đất, đột nhiên, hoàn toàn ngu ngay tại chỗ bởi vì cho đến lúc này cô mới phát hiện, người đàn ông này ngoài áo khoác thì bên trong, còn là bộ quần áo ở nhà, trên chân anh... Còn mang dép đi trong nhà.

Anh vội vã chạy tới tìm cô sao? Tư Đồ đã không có thể điện lại đi suy tư cái vấn đề này.

Người đàn ông này cứ như vậy bình tĩnh đi ra khỏi tầm mắt Tư Đồ, chỉ còn sót Tư Đồ đứng ở dưới đèn đường, cô độc.

Không biết qua bao lâu, lại một tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Tư Đồ mới giật mình trở về từ trong suy nghĩ, cũng tại lúc này, Tư Đồ mới phát hiện ra mình ngẩn người, một mực nhìn phương hướng Thời Chung rời khỏi, cô thu lại thần trí, nghe điện thoại.

Thịnh Gia Ngôn ở đâu kia điện thoại sắp bị cô làm tức chết: “Cô nãi nãi! Rốt cuộc thì khi nào em mới đưa địa chỉ cho anh?”

Đúng vậy a... Mới vừa rời trong đầu mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lại đem chuyện này quên rồi... Tư Đồ ảo não vỗ vỗ ót, “Lập tức.”

Tư Đồ nói xong liền cúp điện thoại, nhưng cô đang muốn tìm phần mềm định vị trong điện thoại, ngón tay lại chọt cứng ở trên màn ảnh.

Cô có gần 60 cuộc điện thoại chưa nhận. Trong đó 49 cuộc...

Là Thời Chung gọi tới.

Cả một đêm gọi nhiều chuyện xảy ra như vậy cũng đã qua rồi.

Tư Đồ lại cảm thấy như có thứ gì bị thất lạc vào đêm hôm đó, ngày hôm sau làm việc, cô không có chút tinh thần, chỉ có thể liên tiếp mượn cà phê để làm tinh thần tỉnh táo.

Nhất Minh cũng chú ý tới việc cô thường xuyên lui lui tới tới với phòng giải khát pha coffee, rốt cuộc cô chạy tới phòng giải khát rót ly cà phê thứ sáu, không nhịn được ngăn cản cô: “Em không cần mạng nữa sao? Uống cà phê như vậy sẽ chết đấy!”

Tư Đồ cũng rất bất đắc dĩ, hiện tại miệng cô vị đầy cà phê, chính cũng cảm thấy đều khó chịu, nhưng...”Không như vậy tôi không tập trung tinh thần được, 10 phút sau tôi còn có một bệnh nhân tới khám.”

Vừa nghe cô nói như thế, Mạc Nhất Minh không nhịn được càng thêm cẩn thận quan sát cô, rốt cuộc phát hiện dưới mắt cô hai quầng thâm rất lớn mà ngay cả phấn son cũng không thể nào che lấp được, “Tôi hôm qua em đã làm gì? Chẳng lẽ một đêm không có ngủ sao?”

Vừa nghĩ tới lời Tướng Lệnh Thần nói, vừa nghĩ tới bóng lưng cô đơn của Thời Chung lúc rời đi, vừa nghĩ tới vừa nghĩ tới xinh đẹp nét chữ viết trên tờ giấy, vừa nghĩ tới cảnh sau khi Thịnh Gia Ngôn đang nghe cô thuật lại mấy lời của Tướng Lệnh Thần kia, vẻ mặt âm trầm... Cô liền trần trọc trở mình khó ngủ.

Cô biết có vô số cách trị chứng mất ngủ, có cách tị bằng thuốc, có cách không dùng thuốc, đáng tiếc chuyện rơi vào trên đầu mình, thân là bác sĩ lại không thể tự chữa khỏi.

Cuộc sống riêng tư của cô Mạc Nhất Minh cũng không có quan tâm nhiều, có cơ hội liền hỏi: “Đúng rồi, anh nhờ em hỏi Tôn Dao đêm giao thừa tết năm nay có hẹn hay chưa, em đã hỏi giùm anh chưa?”

Đoán chừng là âm thanh quả cú đấm mới vừa rồi quá lớn, mới có thể đưa đến sự chú ý của bọn họ như thế Thịnh Gia Ngôn nghĩ như vậy, nhưng cũng làm bộ như cái gì cũng không có xảy ra, trực tiếp đi về phía phòng làm việc ở đối diện, cũng không quay đầu lại cất giọng nói với trợ lý phía sau bàn làm việc: “Tiểu Lưu, giúp tôi xin phép nghỉ một ngày.”

Một ngày làm việc cuối cùng kết thúc, đến lúc tan việc, Tư Đồ tính toán một chút mình đã uống bao nhiêu ly cà phê.

Thật may là lúc tan việc Thịnh Gia Ngôn có điện thoại cho cô, nói là hôm nay anh phụ trách đón Tầm Tầm cộng thêm làm cơm tối, nghe giọng anh khá thoải mái, trong lòng Tư Đồ cuối cùng cũng nhẹ nhõm đi hẳn, như quảng được một tảng đá lớn trong lòng đi.

Cô lái xe về nhà, đoán chừng là do uống quá nhiều cà phê, cả người rất có tinh thần liền mắt cũng không nhắm mắt một cái, đầu óc tỉnh táo đến mức không thể nữa tỉnh hơn được nữa, mưa rơi trên cửa sổ xe cũng nghe rõ hơn so ới bình thường.

Nhưng cô làm sao lại như thế, lái xe một đường thoải mái, thoải mái đến nỗi liền chạy đến nơi này đây?

Tư Đồ xe dừng ở chỗ dừng ven đường, có chút bảo não nhìn về phía nhà trọ bên cạnh.

Là nhà trọ của Thời Chung.

Coi như tối hôm qua cô có nói nếu như hôm nay anh vẫn không muốn đi bệnh viện, tan việc cô sẽ tới chăm sóc anh, nhưng, sau đó mình lại trở mắt nhìn bệnh nhân như anh giữa mùa đông lạnh giá mặc đồ ngủ cùng dép rì đi làm chuyện thất đức như vậy, mình còn có mặt mũi để tới nơi này sao? Tư Đồ cũng bội phục chính mình.

Mùi vị cà phê từ trong dạ dày liên tiếp dâng trào, hiện tại Tư Đồ chỉ nghĩ mùi vị này thôi là đã có cảm giác muốn nôn mửa, cô cố chịu đựng, suy nghĩ một chút, rồi quyết định nổ máy cho xe rời đi.

Nhưng khi Tư Đồ đạp cần ga, thấy một chiếc xe hơi cô cũng coi là quen biết dần dần chậm lại, tiếp theo dừng lại chỗ dừng xe cách đó không xa.

Tư Đồ vội vàng buông chân ga. Híp mắt nhìn về phía chiếc xe kia, nhịp tim nhanh chóng mất khống chế, sau khi chiếc xe hơi kia đậu an ổn, tài xế từ ghế lái bước ra mở cửa xe cho người ngồi phía sau.

Ngay sau đó, một bóng người từ ghế sau đi xuống.

Nhịp tim Tư Đồ vốn là vội vàng chợt hơi chậm lại Xuống xe là một nữ nhân trẻ tuổi. Thậm chí không thể nói là nữ nhân, mà là một cô gái nhiều lắm là 20 tuổi.

Sau khi cô gái xuống xe, lại hướng nửa người vào sau xe ngồi, một lát sau, Thời Chung đỡ cô gái xuống xe.

Tư Đồ nhìn Thời Chung cùng cô gái đi vào nhà trọ, cho đến khi bóng dáng hai người kia biến mất ở cửa lớn nhà trọ, lúc này Tư Đồ mới ngoái đầu nhìn lại kiểm duyệt mình một chút.

Giờ phút này mình, nhịp tim cũng khôi phục bình thường rồi, tay vốn không tự chủ nắm chặt vô lăng thì lúc này cũng chậm rãi buông lỏng ra, chỉ là trong lỗ mũi đột nhiên có một chút chua chua.

Cô rốt cuộc không nhịn được xông xuống xe, đứng ở ven đường nôn ọe, khổ sở nôn ra ngoài tất cả đều là cà phê.

Sau khi nôn xong rồi, cả người Tư Đồ quả thật thoải mái hơn, cô sờ một cái trên người, phát hiện không mang khăn giấy, bất đắc dĩ cúi hạ đầu.

Tóc của cô cứ như vậy theo động tác cô cúi đầu rũ xuống tới trên đất, Tư Đồ vô lực liếc nhìn cà phê dính vào trên tóc mình, lặng lẽ kết luận: đây chính là báo ứng.

Chung quanh đều là âm thanh xe tới xe đi, bây giờ Tư Đồ lại tự cười nhạo mình, cũng không có phát hiện tiếng bước chân không nhanh không chậm đang đến gần, cho đến khi một bịch khăn giấy đưa tới trước mặt cô

Tư Đồ ngơ ngẩn, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Thời Chung liền đứng ở trước mặt cô, không nói được lời nào.

Thật ra thì chỉ là ngăn ngụt mấy giây, trong đầu Tư Đồ lại xẹt qua rất nhiều suy nghĩ.

Tỷ như cái người trẻ tuổi đó như thế nào, thân thiết như vậy, anh đỡ cô ấy xuống xe cẩn thận như vậy.

Lại tỷ như cô tuổi không nhỏ, tâm vừa ngoan, đối với người khác lại không có chút nào là dịu dàng, chỉ biết đối với anh nói “Thật ngại” “Anh đi đi” “Gặp lại” mình...

Thủy chung thấy cô không nhận lấy khăn giấy, vừa không có muốn ý đứng lên, liền trực tiếp ngồi chồm chồm xuống, rút ra khăn giấy giúp cô lau khóe miệng một cái.

“Nếu như mà anh nói cho em biết, xế chiều anh có đi bệnh viện, em có trực tiếp lái xe đến đây hay không?” Anh thật bình tĩnh hỏi cô.